

UNIR LES LLUITES

cap a la

VAGA GENERAL

Eleccions basques:

**ATUREN L'OFENSIVA CENTRALISTA
PERÒ NO SERVEIXEN PER AVANÇAR**

Sumari nº 19

Editorial: Eleccions a Euskadi cal la vaga general! pàg 3 a 5

Sindical: Sintel, Ensenyament públic, escoles bressol, arts gràfiques, acomidament ATLI, balanços del 1er de maig. pàg 6 a 12

Immigració. pàg 12-13

Internacional:
Plà Colòmbia. Entrevista a Guillermo Navarro, Pakistan, pàg 14-15

Barcelona-2001 pàg 16

Suplements: Correo internacional 88

Cotinen les accions anti-capitalistes a Barcelona. La ciutat prepara una efusiva benvinguda als delegats del Banc Mundial i els seus policies. Informa't

Tauló d'annuncis

ÉS CLAR, FILL... A NINGÚ SE L'OBLIGAVA A PARLAR EN CASTELLÀ. PODIES CALLAR.

Un libre
poca
interessant
Per mi
de pena!
T'ho recomano

Franco deixa de ser "alcalde de honor" de Valls, en el ple de maig del 2001, amb l'abstenció del PP.

Temporal: fenomen climàtic, basat en el principi de que la pluja sempre cau sobre el treballador en forma de treball-basura

"Els yanquis (...) encara continuen negant-se a acceptar les terribles coses que van fer en nom del seu Déu cristià, així que en el *thanksgivingday* tots es golpegen el pit i maten més de 10 milions de galls dindi en celebració que els indis, aquell dia, no els van tallar els collons..." K.Taphae

A aquestes cartes
son de finals
del 2000...
INCULTOS!
Encara no s'havien
ado nat que el easte
(la mai va ser
im posat.

FAN UNA EXPOSICIÓN DE SEBASTIÃO SALGADO, A LA PEDRERA (BCN). GRATIS. NO TE LA POTS PERDRE.

.. "La llegada del conquistador fue vivida con terror por los pueblos de estas tierras (...). Viltipoco logró resistir en la quebrada de Humahuaca más de 30 años de invasión; pero la superioridad asesina y destructora pudo más y avasallaron nuestro suelo" (...)
Kollas del Tawantísuyo
(carta al Parlamento de los pueblos Aymarás)

.. "Ustedes seguramente se olvidan de la caza de indios en la Patagonia, el pago por cabezas, orejas, senos y el envenenamiento de nuestros hermanos (...). Sobre la supuesta batalla entre mapuches y tehuelches, (...) casualmente los restos son recientes y responden a un envenenamiento en masa que realizó el hombre blanco (winca) y no a la lucha que en su imaginación urdieron para justificar nuestra expulsión de nuestros territorios (Wall Mapu), arrinconándonos en los contrafuertes de la cordillera de los Andes y las regiones más inhóspitas de la árida meseta patagónica, persiguiéndonos como extranjeros en nuestra propia tierra"...
-Coordinadora del Parlamento mapuche de Río Negro (carta a los obispos)

El racó de les pintades

A MAYOR

OREJA

MEMOR CEREbro

La lletra

"Hispanoamérica se viste de fiesta celebrando la matanza de indígenas (...)
Juventud de América
No debemos festejar
La colonia imperialista
Teñida de sangre..."
5º centenario, de
"Los Fabulosos Cadillacs"

E leccions a Euskadi:

El més destacable dels resultats és **que l'ofensiva del PP i del règim per derrotar electorament el nacionalisme basc fracasà**. Així mateix estem davant la primera ensopegada seriosa del PP. El Govern del PP havia abocat tots els recursos disponibles: Aznar, ministres, ... Havia disciplinat tots els mitjans de comunicació en una vergonyosa campanya de criminalització dels "nacionalismes". El PSOE, amb el suport dels sindicats CCOO i UGT es van apuntar al mateix carro que encapçalava l'exministre de l'Interior. També les institucions del règim es van jugar a fons: a tres dies de les eleccions, Garzón donava un altre cop il·legalitzant Haika. També la corona "legitimava" la imposició del castellà. Mayor Oreja anava amb un programa de guerra contra tot el que és "basc", començant per l'idioma i les ikastoles i amb la decisió de "normalitzar" el país dins Espanya. Del tot o res amb el que jugava el PP s'emporta un diputat més, que el perd el seu aliat el PSOE, és a dir, una desfeta. Ens alegrem.

Si algú surt afavorit per la reacció del poble basc contra l'ofensiva del PP és el PNB-EA que ha vist com conseguia una còmode majoria relativa que els permet arribar al Govern en una segona volta i sense cap necessitat de negociar vots de suport. La possibilitat d'un *lehendakari* del PP ha estat el principal reclam per omplenar les urnes.

Però, un cop més rebutjem la lògica dels *blocs* que s'ha tornat a imposar altra vegada en aquestes eleccions, perquè ha seguit afavorint les opcions burgeses: el PNB-EA i el PP, a costa de l'esquerra de cada bloc: el PSOE per una banda en el paper d'actor secundari del PP, i d'EH que ha conduït bona part de les seves bases al vot PNB, demostrant la nefasta orientació política que segueix la direcció d'ETA i EH-HB juntament amb els efectes d'uns atemptats que cada cop tenen més detractors. Malgrat els resultats d'EH són els pitjors no s'ha de minimitzar els 140.000 vots i la capacitat de mobilització que segueix tenint l'esquerra abertzale.

Respecte a IU cal constatar un avenç, però no el que es podria preveure d'una lectura ràpida dels resultats. Va fracasar en l'intent de colpejar sobre el PSOE, al contrari, EB-IU s'estanca o retrocedeix al Marge Esquerra de la ria, en el Bilbao obrer. L'augment de vots li arriba de la crisi d'EH-HB.

En conseqüència, les eleccions han frenat l'ofensiva centralista del règim, però no la derroten, i aviat veurem noves escenes d'aquesta lluita. Donen certa estabilitat al mateix govern PNB-EA que va haver de convocar les eleccions anticipadament, però no serveixen per avançar en la resolució dels problemes de llibertat del poble basc. Estem com abans, amb una *lehendakaritza* del PNB-EA, que gesticula molt sobre el sobiranisme però no coneixem una sola mesura aplicada en els seus successius governs. Si ho veiem des de la dinàmica social com a treballadors, retrocedeixen els partits més propers als treballadors i es reforcen els partits patronals. Cal, finalment, extreure una conclusió, no hi ha hagut una opció de classe que posi en el centre la resolució del problema basc i la defensa del dret a l'autodeterminació.

...l'ofensiva del PP i del règim per derrotar electorament el nacionalisme basc fracasà

I la vaga general?

Va passar el 1r. de maig i la polèmica entre CCOO i UGT sobre com enfrontar la Reforma Laboral. UGT de Catalunya convoca un referèndum sobre la vaga general el 22 de maig. Però tots sabem que sense un procés d'assemblees i mobilització, el referèndum és un tràmit per a justificar que no hi ha condicions. Per si de cas la UGT ajorna la crida per l'octubre. Comencem malament.

Per la seva banda la CGT, al menys a Catalunya, està disposada a acceptar les dates del referèndum proposat per UGT si es garantitzen assemblees en els centres de treball que resolguin sobre la vaga general i ho facin arribar a tots els sindicats.

Però per sectors i amb l'acord de CCOO i els demés sindicats es comencen a convocar vagues sectorials: el 10 i 11 a Arts Gràfiques, amb una assemblea el dia anterior per discutir-la; pel 17 de maig es convoca vaga a tot l'ensenyament públic de Catalunya,... Aquestes convocatòries poden tenir dues conseqüències: si serveixen per fer baixar la pressió de l'olla permetran a les dues direccions sindicals majoritàries resoldre les seves diferències tranquil·lament i sense donar més explicacions. Però també podran servir per animar l'ambient i com a caixa de resonància d'una exigència de convocatòria de vaga general. Mentre, les lluites de de Sintel. Miniwatt i una multitud d'empreses més contra EREs i acomiadaments, podrien apuntar cap a una altra possibilitat, que la pressió vingués de coordinar les lluites que avui ja s'estan donant.

Però davant les citades convocatòries sectorials i puntuals, és normal que els treballadors desconfiïn, doncs desconnectades entre sí, sense continuïtat, poden servir de ben poc. Pot haver dues actituds: la primera, que aquests dubtes portin a al decisió de no fer, la segona intentar aprofitar-les per exigir una veritable convocatòria de vaga general. Nosaltres hem optat per la segona, i amb ella per impulsar les assemblees de debat en centres de treball i estudi.

ATUREN L'OFENSIVA CENTRALISTA PERÒ NO SERVEIXEN PER AVANÇAR

1. Derrota de l'assalt centralista al Govern Basc.

Si hi ha una resposta que explica la resta de resultats electorals és el fet que l'ofensiva que va llençar el Govern del PP i del règim (Monarquia, aparell policial, judicial, mitjans de comunicació...) per "normalitzar" problema basc des del control del Govern Basc ha estat el rebuig pel poble basc.

Parlem d'assalt perquè així ho ha viscut bona part de la societat basca, més encara quan qui encapçalava l'ofensiva era l'exministre de l'Interior Mayor Oreja, amb un llenguatge que era una declaració de guerra contra "el fet basc", començant per l'idioma –que va completar en declaracions Manuel Fraga i la Monarquia sobre el castellà. Els discursos de Mayor Oreja i Aznar no tenen res a envejar a les proclames de Milosevic respecte de les agressions contra serbis a Kosova el 89, 10 anys abans de l'inici de l'ofensiva per a

2. El PNB-EA va agrupar el vot "útil" per evitar l'ascens del PP al Govern.

Per bé que és cert que la polarització de la política dels blocs reforçava les opcions majoritàries de cadascun d'ells, això no explica per si mateix l'ascens del PNB. L'ascens del PNB-EA és espectacular, amb més de 140.000 vots i guanyant a totes les circumscripcions. Al vot contra Mayor Oreja cal afegir l'efecte de la política nefasta de l'esquerra radical abertzale, que ha centrat tota la seva política en actuar de pressió exterior sobre el PNB, a qui acusa de no anar prou lluny en el camí sobiranista, però aquesta actitud per si mateixa converteix el PNB en el referent indiscutible de la política basca. Si tot depèn del PNB, ¿per què no pressionar-lo des de dins? Aquesta és la lògica a la qual es veu enfrontada la direcció d'HB després de les eleccions.

La política d'Arzallus va ser la de l'*abrazo del oso* cap a

HB, així ho vam explicar quan se signà el Pacte de Lizarra. Les direccions d'ETA i d'HB van acceptar i subordinaren una política independent a la de pressionar el PNB. Arzallus va saber dirigir el partit per evitar la temptació de trencar totalment amb HB i va mantenir-se ferm. Avui l'estratègia ha donat els seus resultats i l'Aita no dubta a seguir, és per això que la seva política torna a dirigir-se contra

l'esquerra abertzale: "som la majoria absoluta al Parlament", els diu, ¿què fareu?

3. El PSE-EE/PSOE a remolc del PP.

Penós i lamentable ha estat el paper del PSE. Primer signant a Madrid l'Acord Antiterrorista com un aval al govern, més tard amb una campanya plena de mostres d'espanyolisme i amb un Nicolás Redondo que fou el segon d'abandó de Mayor Oreja. Fou tan escandalosa la campanya que fins i tot Felipe González –el del govern del GAL- va criticar Redondo i es mostrà en públic partidari d'un acord amb el PNB. Tanmateix, sorprèn que el PSE aconseguís 30.000 vots més, tot i que perdés un parlamentari. Tot i això, en el seu bastió del Marge Esquerre, fou avançat pel PNB, i el PP s'hi acostava. A Barakaldo, per exemple, el PP posa només 300 vots (0,5%). No hi va haver cap pèrdua de vot per l'esquerra, cap a EB-IU, doncs aquesta va aconseguir amb dificultats mantenir els resultats del 98.

4. ETA i la direcció d'HB -EH va entregar la seva base al PNB.

Tots els partits polítics han celebrat el desastre d'EH. Nosaltres no, en coherència amb el vot que vam demanar en les eleccions pensem que era aquesta opció

PAÍS VASCO	2001			1998		
	Nº VOTOS	%	ESCAÑOS	Nº VOTOS	%	ESCAÑOS
EAJ-PNV/EA	599.746	42.7	33	458.957	36.7	27
PP	323.918	23.0	19	267.481	21.3	18
PSE-EE/PSOE	250.919	17.8	13	220.052	17.6	14
EH	142.784	10.1	7	224.001	17.3	14
EB-IU	78.448	5.5	3	71.064	5.6	2
	% Abstención	20.1 %		Fuente: Gobierno Vasco.		

liquidar els kosovars. Actes com el realitzat en la pre-campanya "contra l'extermini" (¡d'espanyols a Euskadi!!!), amb la presència de la plana major del PP i el PSOE, però també de CCOO i UGT, posen la mesura del que pot arribar.

Els resultats en altres condicions haguessin estat un nou avenç del PP, doncs aconseguix 322.821 vots, més de 50.000 vots i un parlamentari més que els obtinguts pel PP i UA en les anteriors eleccions. Però el PP va posar molt alt el llistó: col·locar el seu candidat com a *lehendakari*, per la qual cosa els resultats obtinguts suposen un desastre. El PP perd en totes les circumscripcions davant el PNB, inclosa Alava, que fins aleshores controlava.

Les declaracions d'Aznar són difícils de mantenir amb els resultats que han donat les urnes. S'ho van jugar el tot pel tot, convençuts que podien donar el cop de gràcia als drets històrics del poble basc, com han començat a fer a Navarra: van utilitzar descaradament tots els mitjans de comunicació estatals al servei de Mayor Oreja, van aprofitar l'ofensiva de l'aparell judicial i repressiu amb l'atac a tres dies de les eleccions contra Haika.

La burgesia basca segueix dividida entre el PP i el PNB. A Getxo, lloc tradicional de la patronal basca, els resultats donen un avantatge al PNB amb el 42,4%, però seguits de prop el 33,4% del PP.

juntament amb IU, la que millor podia expressar un gir a l'esquerra de l'electorat. Però, dit això, cal reconèixer que la direcció d'ETA i EH-HB s'han guanyat a pols el seu desastre. Vam dir una i una altra vegada –amb treva o sense que la política d'ETA-HB era un suïcidi polític. Tota la seva orientació girava entorn al fet que seria el PNB qui havia de dirigir la transició a una hipotètica Euskal Herria sobirana, abandonant la –certament poc creïble – exigència de negociació entre ETA i l'Estat. Però la nova tàctica subordinava l'esquerra abertzale al partit d'Arzallus.

A aquesta lògica cal afegir l'aïllament patit a conseqüència dels atemptats d'ETA. Els comentaristes redueixen l'explicació de la caiguda de vots al rebuig a les accions d'ETA, però aquesta és només una part. HB obté 166.000 (94), 224.000 (98), quasi 142.000 (2.001). El 98 hi havia treva, però també hi havia Lizarra, és a dir, la il·lusió sembrada per ETA, HB, PNB, LAB, ELA... de la possibilitat d'avançar amb el PNB cap a l'autodeterminació per la via institucional. Justament ETA declara finalitzada la treva perquè Lizarra es podreix, el PNB ni la via institucional fan cap pas cap a la sobirania. Les accions d'ETA pretenen obligar el PNB a desencallar Lizarra a canvi d'una nova treva, però el PNB s'hi nega.

Nosaltres ens vam manifestar per una nova treva, donat que les accions armades són utilitzades pel règim en la seva campanya contra el poble basc, però el problema per a la direcció abertzale és que no saben com pressionar el PNB, sense tornar a un carreró sense sortida, amb les mans lligades, recolzant el PNB a les institucions i cap avenç per justificar-ho. El carreró està a Lizarra i en el paper i les esperances que atorga al PNB, la burgesia basca. El PNB no vol enterrar Lizarra per molt que es trobi en coma profund, perquè és l'esquer per seguir colpejant sobre HB, una política que destrossa l'esquerra abertzale, com va passar el 13 de maig. Per això no n'hi ha prou amb declarar una nova treva, cal canviar de política.

A la desesperada, la direcció d'ETA va pensar que un lehendakari del PP podia tensar la corda i permetre una recomposició de l'esquerra radical, una "nova justificació" per mantenir la lluita armada. Els atemptats van reforçar Mayor Oreja, que només cal veure com el PP avança el PSE a Érmua, malgrat ser un municipi amb majoria absoluta del PSE. No obstant, que ningú doni per liquidat HB, ja que malgrat la repressió permanent que pateix i la política liquidadora de la seva direcció, que es mantingui amb 140.000 vots, és per pensar que hi ha una base amb una enorme capacitat de mobilització, disposada a seguir lluitant per una sortida a Euskadi.

5. EB-IU avança, però no a costa del PSE

EB-IU ha aconseguit un augment del 10% dels vots i un tercer diputat, però tot indica que la font d'aquest augment no va ser l'esquerra del PSOE sinó la crisi d'EH-HB. Ja hem comentat com els resultats d'EB-IU en les zones de control del PSOE van ser estancament o lleugers retrocessos, per la qual cosa l'objectiu de la campanya no es va assolir. Potser també hi va contribuir l'oposició de prop del 40% d'EB, el sector dominat pel PCE que es va retirar de les llistes d'EB per desacords amb l'orientació de Madrazo. Els augments significatius d'EB-IU es donen fora de les zones obreres, com a San Sebastián on guanya 1.700 vots (del total d'augment de 7000) o a Vitoria, llocs en què el PSOE també augmenta, tant en nombre de vots com en percentatge.

Llamazares i Madrazo proposen la formació d'un govern d'"integració" format pel PNB, el PSE i EB. Nosaltres estem d'acord en trencar la política de blocs, però ¿per posar-se

darrere el PNB?, per fer ¿quin tipus de política cap als treballadors? Aporta res essencialment nou EB a tots els governs ja provats PNB-EA-PSE? No és aquesta –en essència– la política del PNB? La VI Assemblea d'IU va votar amb una mà una política tipus "Pacte d'Ajuria Enea" contra ETA, i amb l'altra va aprovar el dret a defensar el dret a l'autodeterminació del poble basc. La primera és la política quotidiana, la segona es deixa per recordar algunes festivitats. La proposta d'EB-IU ni avença cap al dret a l'autodeterminació ni cap a la defensa dels treballadors davant la burgesia.

Va faltar una alternativa obrera per l'autodeterminació.

6.

Vam dir que en aquestes eleccions no hi havia una alternativa dels treballadors que defensés seriosament el dret d'autodeterminació del poble basc. Vam demanar el vot per EH i EB, com a mal menor, sense compartir la seva política. Cal construir una **alternativa dels treballadors**:

1. **Independent de la burgesia**, sigui espanyolista o basca. Amb una política d'**unitat de classe**, amb els sectors nacionalistes que puguin estar integrats als sindicats ELA i LAB, però també amb molts sectors que avui estan a les files d'UGT i CCOO. Que impulsi la unitat dels treballadors i la seva mobilització contra els governs central i autonòmic, i la patronal. L'any passat, el maig, va tenir lloc la vaga general per les 35 hores, que tot i que en convocatòries diferents va unificar tots els sindicats en la mobilització. Aquell era el camí.

2. Que defensi sense embuts **el dret d'autodeterminació** del poble basc, dret que és negat per la Constitució i la Monarquia. Que posi el centre d'aquesta exigència en la mobilització del poble basc i no en les accions individuals armades. Que tingui una política de solidaritat amb la resta de treballadors, pobles i nacions que avui estan sota l'Estat espanyol, que enfronti amb ells l'Estat monàrquic. Que impulsi la més àmplia unitat d'acció en tot l'Estat per la defensa del dret a l'autodeterminació dels pobles.

3. Una alternativa convençuda que la solució de sobirania i llibertat del poble basc no vindrà sinó de la mà dels treballadors, una llibertat que no serà complerta si no exclou l'explotació capitalista i avança cap al socialisme.

CONTRA LA IL-LEGALITZACIÓ D'HAIKA

El passat 10 de maig, en plena campanya electoral basca, Garzón va decretar la il·legalització de l'organització juvenil Haika. La il·legalització és la culminació de l'operació iniciada el març, per la qual 17 persones van ser empresonades i es registraren els locals de l'organització. El fiscal justificava la il·legalització per considerar que "Jarrai-Haika consituye una organizació de carácter terrorista ya que pretende subvertir el orden consitucional y alterar gravemente la paz pública", i que és el viver d'ETA; Garzón es limitava a considerar que "aun siendo posible que se ejerza en forma aislada o independiente, resulta inverosímil pensar que (...) se pueda desarrollar (...) fuera del control de ETA, y por tanto, ajena a los fines ilícitos de la organización terrorista". Així, al marge de castigar la violència urbana, Garzón criminalitza simplement la coincidència d'objectius amb ETA, és a dir la independència d'Euskadi. Cal recordar que Haika és, amb 8.000 membres, de lluny l'organització juvenil més important d'Euskadi, i que tant a la seva presentació pública l'abril de 2000 a Kanbot com en una acampada celebrada recentment, va comptar amb el suport de més de 20.000 joves. Novament, Garzón instrumentalitza l'estat d'opinió derivat de la política suïcida d'ETA per reprimir l'esquerra basca i criminalitzar la lluita pel dret a l'autodeterminació.

CCOO-UGT a Madrid i Barcelona

Si alguna cosa cal destacar va ser el pes indiscutible de Sintel a la manifestació de Madrid. Amb ells, el dels immigrants. No pot dir-se el mateix de la de Barcelona, on els immigrants, massivament anaven amb la CGT i Miniwatt no va tenir presència com a bloc fort.

Els crits de vaga general van tenir més pes a Madrid durant els discursos de tancament, però en qualsevol cas, aquesta exigència no va tenir el pes que hagués calgut en un 1er de maig en que plouen els acomiadaments, l'exemplar lluita de Sintel mou milers a Madrid, i Reforma Laboral i Pensions acaben de aprovar-se. Per descomptat, que les "amenaces" de UGT de convocatòria, no van ser el centre.

Com *Lluita Internacionalista*, vam assistir a les dues ciutats, comptant en el cas de Barcelona, amb la presència dels treballadors immigrants de Plaça Catalunya que ens precedien amb la seva pancarta.

Corresponsal

Barcelona La mani de CGT

La manifestació de l'1 de Maig a Barcelona de CGT es va plantejar, com els darrers anys, separada de la de CCOO i UGT, però a més aquest any es va fer un plantejament no unitari i exclouent respecte a altres organitzacions. El resultat va ser una manifestació molt inferior a totes les dels últims anys, tant en quantitats com en sectors. Possiblement va baixar fins i tot la participació de federacions territorials i sindicals de CGT. En canvi, va ser evident la participació de treballadors i treballadores immigrants, tant a la pancarta de capçalera com amb pancartes pròpies, difonent l'incompliment per part de la subdelegació del Govern de Barcelona dels acords

resultat dels tancaments i vagues de fam a les esglésies. Contrasta aquesta manifestació migrada, que deixa de convertir-se en referent amb l'increment de l'afiliació, i amb la repuntada de conflictes, expedients de regulació i acomiadaments.

Víctor Messeguer

Barcelona Una resistència muda

Novament, Resistència Anticapitalista va convocar a Barcelona una manifestació el Primer de Maig a la tarda, sota el lema "El capitalisme no es reforma: es destrueix". Amb les prop de 2000 persones que vam assistir-hi, el resultat de la convocatòria va ser prou bo. Potser el més destacat –a banda de dos provocadors que deien pertànyer a la CNT i que no tenien res més important a fer que trencar els vidres de CGT- va ser el silenci sepulcral en què va transcórrer tota la manifestació. No hi havia pancartes ni es cridava res per explicar a la gent per què érem allà: simplement es circulava per la ciutat a cara coberta. L'únic missatge va ser un monument col·locat al davant dels sindicats agraint-los la seva col·laboració amb la Monarquia. Al final, concert al davant del World Trade Center.

Cristina Más

Girona "No a la reforma laboral, vaga general"

Com a tot arreu el primer de maig d'aquest any se significarà per la divisió estratègica dels sindicats majoritaris, UGT i CCOO, amb pancarta unitària però discurs diferenciat: CCOO va demanar la reconstrucció de la unió sindical i la UGT que "no queda altre remei que preparar una vaga general". A l'acte del 1r de maig es van reunir menys treballadors i treballadores que l'any passat, sobretot es va notar l'absència de sindicalistes de CCOO. Aquest fet ja es preveia, doncs la majoria de la direcció del sindicat va abocar els seus esforços (autocars, difusió...) per difuminar l'1 de maig, amb un acte i una manifestació que es va celebrar el 25 d'abril a Girona amb la presència de J.Coscubiela i de 500 delegats i delegades de les comarques sota els eixos "Contra la sinistralitat i la precarietat".

Aquest 1 de maig a Girona va ressaltar per la presència del Corrent d'Opinió de CCOO "Per un

gir sindical a l'esquerra" que va participar en el mateix recorregut, diferenciats de la direcció oficialista, fent un seguici on participaven, també, altres col·lectius i organitzacions (Lluita Internacionalista, EUiA, POR, CGT, MRG, Casal La Proa...). Aquest bloc es plegaven tots a un sol crit "Contra la Reforma Laboral, Vaga General". Significativa la presència de la CGT a Girona, doncs portaven alguns anys sense aparèixer.

Lluita Internacionalista va ser-hi present amb el seu full i la seva premsa. I el Corrent d'Opinió va repartir fulls explicant qui són i què proposen per una banda i per l'altra fent la crida a la unitat d'acció per la vaga general i el rebuig al pacte de pensions. També es va fer una crida a la solidaritat amb els treballadors i treballadores de Miniwatt i Sintel.

La manifestació tenia un tercer bloc que va ser el de l'independentisme amb una convocatòria a part i a la mateixa hora que l'oficial.

Jordi i Miquel

(1er M a Barcelona, segueix pàg.12)

Corrent d'opinió a CCOO- Comarques Gironines

Per un gir sindical a l'esquerra

Afiliats i afiliades de diferents sectors de CCOO a les comarques gironines ens hem constituït en corrent d'opinió al sindicat.

Aquest corrent sorgeix com a expressió de les diferències constatades al 3r Congrés Intercomarcal, que lluny d'haver-se resolt s'han anat aguditzant, tant pel que fa a la política sindical com pels mètodes de funcionament de l'actual majoria cap a les veus crítiques amb la direcció.

Amb aquest corrent d'opinió volem fer arribar al màxim de treballadors i treballadores les nostres propostes:

1. Trencar amb la dinàmica desmobilitzadora duta a terme durant els últims anys. Avui sobren motius per organitzar una vaga general que doni resposta als atacs del PP i els seus aliats:

- imposició de la Reforma Laboral que torna a retallar drets i incrementar la precarietat
- acomiadaments de treballadors i treballadores (Miniwatt, Sintel, Moulinex, Danone...)
- imposició de la Llei d'Estrangeria
- continua avançant la privatització als serveis públics. A la construcció continuen augmentant les subcontractes...
- incompliment de la Llei de Prevenció i increment de la sinistralitat laboral (moren 4 treballadors/dia)
- incompliment de la sentència guanyada per CCOO que defensa el dret a la negociació col·lectiva i obliga al Govern a pagar endarreriments als treballadors i treballadores públics
- imposició del Pla Hidrològic Nacional
- repressió i criminalització a organitzacions i col·lectius combatius
- ...

2. Defensem la **unitat d'acció sindical** a les nostres comarques.

3. Unitat amb els treballadors i treballadores immigrants: una mateixa classe (natiu o estranger) pels plens drets de tots els treballadors i treballadores.

No a la Llei d'Estrangeria.

4. Defensem l'**ocupació estable front l'atur i la precarietat**. Per la setmana de 35 hores. Pel tancament de les ETTs que suposen prestamisme laboral.

5. Defensem el poder adquisitiu dels salaris i pensions, que cada any es veuen congelats mentre els beneficis empresarials no paren de créixer.

6. Hem de donar resposta a la campanya de repressió i criminalització dels moviments combatius de les nostres comarques.

7. Unitat de tots els treballadors (actius, aturats, precaris...) i la solidaritat activa amb els pobles, amb els treballadors i treballadores que, arreu del món, continuen lluitant per l'objectiu comú de construir un món diferent al que ens ofereix el neoliberalisme.

Constituir-nos com a corrent d'opinió ens permetrà poder expressar la nostra opinió sobre qüestions concretes o temes de caràcter general.

Aprofitem aquest primer de maig per solidaritzar-nos amb els companys i companyes de **SINTEL i MINIWATT**, i cridem als treballadors i treballadores, a les organitzacions i col·lectius, que donin suport a la seva lluita exemplar.

"La solidaritat és la tendresa dels pobles"

VISCA EL PRIMER DE MAIG!!

Reproducció del full del 1er de Maig del Corrent d'opinió "PER UN GIR SINDICAL A L'ESQUERRA"

Per posar-vos en contacte: girsindical@girona.com

**Podem aturar la Reforma Laboral
des de la negociació col·lectiva?**

Cal la vaga general

Portem temps escoltant Fidalgo, tant en assemblees de delegats com en la premsa i els mítings -com ara el 1r de maig-, plantejar que cal potenciar la negociació col·lectiva i des d'aquí intentar aturar la Reforma Laboral.

Des de fa anys l'atac del govern, amb les patronals al capdavant, està essent brutal. Atac a través de les privatitzacions de grans sectors estratègics, amb pràctiques de subcontractacions, a través dels propis convenis, amb acomiadaments massius de sectors sencers, etc. I que està representant, d'una banda, que cada vegada hi hagi més treballadors precaris, una gran temporalitat, que siguin més barats, com el sector d'ETT's, telemàrketing, etc., i de l'altra serveixen perquè sectors que tenien drets consolidats els estiguin perdent. La flexibilitat laboral que està instal·lada en aquests sectors precaris, amb articulats de conveni que permeten acomiadaments sense haver d'acollir-se ni tan sols a l'Estatut dels Treballadors (art. 51, que recull el procediment dels expedients de regularització del treball), la pèrdua d'antiguitat, i les flexibilitats horàries són alguns components del que està passant en les negociacions col·lectives.

Una mostra és la proposta patronal que s'està fent en el sector d'Arts Gràfiques, on apareixen els tres elements abans assenyalats, la qual cosa ha portat a una vaga general del sector els dies 10 i 11 de maig. L'altra cara pot ser la negociació del conveni de Telemàrketing que ja parteix d'un conveni anterior amb aquests drets perduts (antiguitat, distribucions irregulars de jornada, acomiadaments "lliures" i "gratuïts" en el conveni, i salaris més baixos). Des d'aquestes dues realitats, per als primers hauria de ser una lluita perquè no els colin contractació precària generant una gran inestabilitat, i que no acomiadin (són més barats els nous treballadors que els qui tenen drets adquirits) i pels segons el fet de remuntar una situació, que ja és molt precària, està sent una dura lluita a la mesa de negociació perquè la patronal no està disposada a que es posin cotes a la pràctica que han estat aplicant durant més de dos anys i que els està generant beneficis altíssims.

Els treballadors d'arts gràfiques podran lluitar des de la negociació col·lectiva contra aquest dur atac i nosaltres, treballadors de Telemàrqueting, intentarem remuntar el conveni, però el que és segur és que ni els uns ni els altres podem aturar la Reforma Laboral que ha decretat el Govern. Descarregar aquest atac en les negociacions sectorials és directament no voler fer-hi front d'una manera seriosa, és dividir la lluita i condemnar-la al fracàs.

Només amb una vaga general organitzada, agrupant tots els sectors que avui estan negociant convenis i amb l'esforç de tots els delegats de dur-lo a les nostres empreses, a tots els treballadors -malgrat que els anys de desmobilització han afeblit el moviment obrer- pot ser l'arma que podem tenir no només per aturar la Reforma Laboral sinó també per reforçar la negociació col·lectiva a què fa esment el nostre secretari general.

El contrari suposa no aturar la Reforma i afeblir així les pròpies negociacions, com estem vivint actualment en el nostre sector de Telemàrqueting.

Carmen Romero

Delegada Secció Sindical CCOO-Catsa

Membre de la mesa del IIº Conveni Col·lectivo Estatal de Telemàrketing

Coordinar les lluites:

Tot el suport a SINTEL!

Els treballadors/es de l'empresa Sintel porten més de 250 dies de vaga i es troben acampats des de gener a Madrid davant els Ministeris de Ciència i Tecnologia i d'Economia i Hisenda per denunciar la venda fraudulenta que va practicar Telefónica fa cinc anys. Quan ja tancàvem aquesta edició, les notícies d'última hora són: La direcció de Sintel ha presentat un tercer expedient de rescissió d'ocupació per a 960 treballadors. Amb aquesta regulació, l'empresa completa l'acomiadament de la totalitat de la seva plantilla. I també que la manifestació que es va celebrar a Madrid, el dijous 10 de maig, va ser massiva, i van participar treballadors de tot l'Estat espanyol. Fa falta que els treballadors exigeixin que els sindicats estenguin i facin confluïr les lluites (Sintel, Miniwatt, Terra, Moulinex...). Cal exigir una solució ja!. La lluita continua!

Per conèixer més a fons la lluita dels companys/es de Sintel pel futur dels seus llocs de treball, LI ha demanat a Àngel González de CCOO de Telefónica de Girona que ens faci cinc cèntims del conflicte i la campanya de solidaritat que porten a terme des de Girona.

La història de Sintel

Arrel de la venda de Sintel per part de Telefónica, el juny del 96, (Telefónica era propietària del 100 per 100 de Sintel) a l'empresa Max Tec, propietat de l'empresari Mas Canosa (de

dubtosa reputació, president de la principal organització anticastrista establerta a Miami i, amic i finançador de la campanya electoral d'Aznar) per 4500 milions de pessetes. Telefónica es comprometia a proporcionar treball a Sintel per garantir la plena ocupació de la plantilla. Telefónica en comptes de donar el treball promès ha anat retallant l'activitat i l'empresa Sintel planteja, l'any 1998, un expedient de regulació i ocupació. Després d'una sèrie de mobilitzacions (manifestacions, concentracions, vagues...) s'arriba a un acord de reduir la plantilla amb pre-jubilacions i baixes incentivades. La plantilla es redueix a uns 2200 treballadors, de 4000 que n'eren en el moment de la venda.

A partir de l'any 99 el treball que li ofereix Telefónica es va reduint de tal manera que a l'any 2000 l'empresa planteja suspensió de pagaments argumentant no tenir treball i, el mes de juliol, deixa de pagar les nòmines als seus treballadors/res. Aquests es declaren en vaga indefinida i, com ja sabem, amb una acampada al Passeig de la Castellana des del mes de gener. També se sumen, el mes de març, les companyes de Sintel i les dones dels companys en un tancament a la catedral de l'Almudena de Madrid, de manera indefinida fins que aconseguixin la recuperació dels seus llocs de treball.

Mentrestant l'Administració i Telefónica han passat olímpicament del tema i són responsables del que els hi succeeixi als companys i companyes. També l'expedient de regulació de treball que Sintel va presentar aquest any (2001) al Ministeri de Treball s'ha aprovat, però només per a 800 treballadors/es i la resta acomiadats. Els companys/es, fent pinya, ho han rebutjat i continuen endavant amb la seva lluita i han presentat davant la Fiscalia Anticorrupció una demanda per esbrinar si hi va haver irregularitats en la venda de l'Empresa a Mas Canosa.

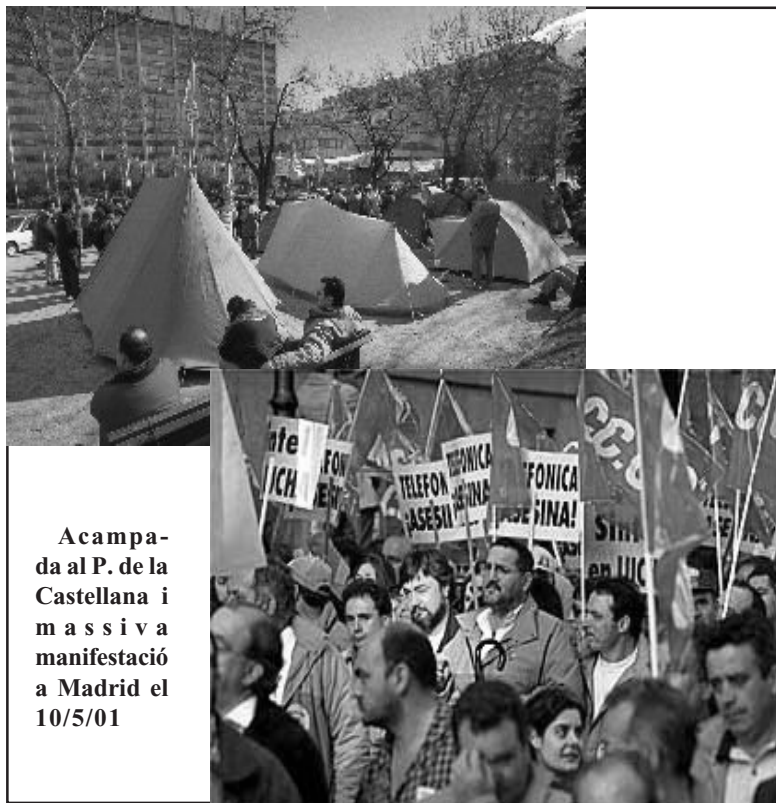
Campanya de solidaritat dels treballadors/es de Telefónica de Girona i de Catalunya.

A Girona vam fer uns bons d'ajut de 500 pessetes, vam realitzar assemblees i comunicats, la plantilla va col·laborar pràcticament en un 100 % en la compra de bons i es van recaptar unes 200.000 pessetes. A nivell de Catalunya, igual que a Girona, excepte Lleida. El total de diners recollits a Girona ha sigut d'uns 2 milions de pessetes. A la resta de l'Estat s'ha fet bastant similar. El sindicat de CCOO de Telefónica a nivell estatal va fer una crida a la solidaritat el dia 25 de febrer, quan vam celebrar un Consell Estatal i se'ns va informar que s'havien entregat 500.000 pessetes als companys/es en lluita.

Els diners recaptats a Girona van ser entregats al Comitè de Sintel a través d'un compte del comitè de Barcelona.

Situació actual

Sembla ser que hi ha alguns progressos. El Comitè de Sintel està tenint reunions amb l'Administració i Telefónica per intentar buscar una sortida, no obstant, continuen forts en la lluita i no se'n refien. Les reunions han sigut convocades per l'Administració, doncs tant a l'Administració com a Telefónica no els interessa veure's implicats i que la cosa s'allargui, ja que davant una previsible recessió econòmica perilla que els acomiadaments que hi puguin haver segueixin

Acampada al P. de la Castellana i manifestació a Madrid el 10/5/01

l'exemple de Sintel i acampin tal com han fet ells. Ara bé, si aquesta lluita es guanya, serà un triomf sindical sense precedents, per això se'ls hi ha de donar el suport moral i econòmic que sigui necessari, estendre la seva lluita i recolzar-la participant en els seus actes, en cas contrari ja sabem el que pot passar.

Àngel González. CCOO Telefónica. Girona

Barcelona

Lamentable resposta a una lluita exemplar

El passat 25 d'abril els treballadors i treballadores de SINTEL es van desplaçar a Barcelona amb autocars per fer sentir la seva veu. Vergonya vaig sentir en la manifestació, doncs crec que els de Sintel que venien de fora n'eren més que els autòctons, en una lluita exemplar que hauria de ser un referent sindical. CCOO actuava d'amfitrió però ja va fer prou si va arribar a moure l'aparell d'alliberats de la seu central, sense fer cap mena de crida general a la manifestació, ni fer el mínim esforç en les seccions sindicals per donar-hi suport. No caldria que els seus afiliats demanessin explicacions per aquesta forma d'actuar? Per altra banda UGT no hi era enlloc, encara que semblaria que donava suport. De la CGT ni ombra, fora d'algun militant de Telefónica que vaig reconèixer; com a afiliat que en sóc, voldria saber on era el meu sindicat, i particularment els del sector de

Sintel: es pot entendre un nivell tan alt de sectarisme davant una lluita?

No obstant la debilitat de la manifestació en sí cal dir que feia anys que no escoltava un discurs sindical tan contundent i clar: des de la defensa de la lluita, les conseqüències de la globalització com l'especulació i vendes fraudulentament d'empreses, els lligams de la Telefónica i el president Aznar amb Mas Canosa i els grups mafiosos cubans a Miami...

Una conclusió: cal defensar a aquests treballadors i treballadores, exigir als sindicats que tornin a convidar-los a Barcelona amb una veritable manifestació sindical unitària de suport, tot exigint l'anul·lació de la venda de Sintel a Mas Canosa i l'obligació de Telefónica de pagar tots els sous endarrerits i assegurar tots els llocs de treball.

Josep Lluís

Els treballadors de Sintel demanen

Que s'asseguin en una mateixa taula els Sindicats, Telefónica i el Govern per aconseguir, mitjançant un acord, salvar a Sintel de la greu situació en que es troba.

Els punts que s'han de tractar en les seves reivindicacions són els següents:

- Abonament de 9 nòmines, pendents de cobrament
- Retirada dels expedients de treball que afecten a 1200 treballadors/es
- Aixecament de la suspensió de pagaments
- Negociació d'un projecte de viabilitat que reactivi l'empresa

**¡¡SUPPORT I SOLIDARITAT AMB ELS
TREBALLADORS/ES DE SÍNTEL !!**

Compte corrent solidari 2038-1087-94- 6001010242

La Generalitat de Catalunya Acomiada treballadores amb reducció de jornada per fills menors

La companya Antonia Álvarez Peregrina, afiliada a la CGT, havia prestat el seus serveis a SOGEMASA, empresa pública depenent de l'Entitat Metropolitana de Barcelona, amb jornada reduïda per guarda legal de filla, i havia estat delegada de personal. L'1 d'abril de 2000 l'empresa va ser absorbida per l'empresa pública, depenent de la Generalitat de Catalunya, Aigües Ter Llobregat (ATLL), i va ser traslladada amb la resta de la plantilla (18 treballadores) a d'altres centres de treball, per la qual cosa va perdre la seva condició de delegada de personal, i es va mantenir la carència d'un any de garanties sindicals. Tot aquest

període, la companya va realitzar activitat sindical en la nova empresa (denúncies, repartiment d'informació). Poc més d'un any des de la subrogació, i tot coincidint que deixa de tenir les garanties sindicals, l'empresa l'acomiaada adduint causes objectives per amortització de llocs de treball, amb data 17 d'abril del 2001, malgrat que l'empresa durant tot aquest període ha seguit contractant a d'altres persones de la seva mateixa categoria professional. No s'ha de tenir molta suspicàcia per determinar que les veritables causes de l'acomiadament de la companya són les activitats sindicals que venia realitzant a ATLL, com també la reducció de jornada a la qual tenia dret per guarda legal, ja que no és la primera vegada que aquesta empresa acomiada a companyes que es troben en la mateixa situació de reducció de jornada per guarda legal (3 des de principis d'any). Per tot això, demanem la vostra solidaritat perquè trameteu Fax a

Departament de Medi Ambient

Att. Conseller Felip Puig i Godes

Generalitat de Catalunya

Fax: 93-419 75 47

Extracte del full del Sindicat de Químiques de
Barcelona de la CGT

Arts gràfiques

Lluita obrera a la carta, "regal segur"

Avui dia 5 de maig rebo dues cartes: una és una invitació de Planeta per assistir a una promoció amb «regal segur» en un hotel proper, pel dia 10 de maig. L'altra carta també és una invitació, encara que de CCOO, per participar en una vaga a Arts Gràfiques els dies 10 i 11 de maig, amb assemblea prèvia informativa el dia abans, és a dir, el 9 de maig.

Breus comunicacions anteriors al suplement de la Federació parlaven de la possibilitat de convocatòria d'una vaga general a finals d'abril, i res més.

¿Com és possible que haguem de veure passar pel nostre costat una oportunitat de lluita com aquesta absolutament desarmats? ¿Pretén el sindicat organitzar una vaga (cito textualment) «que demostrï a la patronal que es tracta d'un sector fort i unit disposat a lluitar...» a cop d'invitacions personals?

La força i la unitat s'han de treballar a les empreses, amb assemblees, amb els afiliats, no una vegada sinó les que calguin per implicar tot el sector i els treballadors. En definitiva, el procediment que està seguint el sindicat no garanteix l'èxit de la vaga, un seguiment que, de treballar-lo a fons, seria massiu donat el cargolament de rosques que pretén impulsar la patronal per al nou conveni.

Ens queda només valorar què serà millor, si el «regal segur» de participar solitàriament el dia 10 a la vaga (represàlia per part de l'empresa) o el de Planeta.

Marina (Afiliada Arts Gràfiques- CCOO-Madrid)

Ensenyament públic de Catalunya

I després del 17, què?

El 17 de maig l'ensenyament públic va a la vaga. I ho fa contra les privatitzacions, per l'estabilitat dels professors interins i substituïts, i per reivindicacions retributives i laborals. A Girona s'hi sumen els estudiants de l'UdG, en defensa de la universitat pública i contra la reforma de la LRU.

Fa temps que la situació exigia aquesta convocatòria. Però també són certs els qüestionaments en contra: la data tan avançada del curs i la inexistència d'un pla de lluita posterior. Amb tot és innegable que si les darreres mesures del Departament (Decret de matriculacions, la imminent bossa de treball d'interins i substituïts, el dels plans estratègics... les plantilles i l'anunciat ordre de nomenaments) queden sense resposta, senzillament afavorim que es consolidin.

No cal dir que no s'aturen les privatitzacions, via concerts, que han anat desmantellant i empenyent a la marginalitat el sistema públic. Ara cal afegir també una homologació salarial del professorat d'ensenyament privat amb el de públic –sens dubte just com a treballadors- però que no pagaran els empresaris privats, sinó que surtirà d'incrementos de l'aportació pública. A la vegada, les mesures adoptades per a l'escola bressol no només allunyen encara més la integració del període 0-6 anys a l'ensenyament públic, sinó que privatitzen serveis que no ho eren i porten cap a la total desvinculació d'aquest període educatiu de l'oferta pública. Per la seva banda, la reforma de la LRU s'encarrega de consolidar i aprofundir els avenços de la privatització al nivell universitari.

Tot aquest seguit de mesures no es poden llegir aïllades de la realitat que ens envolta: és que avança la desregularització tant al món laboral en general

com a l'escola pública en particular. S'incrementa la inestabilitat del professorat interí i substituït fins al punt de fer dependre el seu manteniment a la bossa de treball dels informes dels directors, es perd l'antiguitat a les llistes, s'anteposa la voluntat de les direccions sobre els drets del professorat definitiu suprimint... Altres exemples d'aquesta desregulació són l'augment de la competitivitat entre centres, ara amb els plans estratègics, i la supeditació de les plantilles als mateixos.

A l'educació d'adults, adscrita al Departament de Benestar Social, els plans no es diferencien dels altres sectors: divisió del professorat, acomiadaments, inestabilitat, reducció de la xarxa pública (el curs 2002-03 no es generalitzarà a tots els centres el GES-grauat d'educació secundària-)

Per això cal fer vaga el dia 17. Però sense enganyar-se. No és cert que amb aquest dia de lluita aturarem tots aquests plans. L'exigència de continuïtat ara, ha d'expressar-se amb resolucions de claustres i zones que puguin pressionar a la Plataforma Unitària Sindical per tal que presenti un pla de lluita del sector per a enfrontar la política de CiU de destrossar l'ensenyament públic.

E. Safont Pitarch

Barcelona:

Vaga a les escoles bressol municipals

Si hi ha un referent sobre l'Escola Bressol de qualitat és sens dubte les escoles de l'Ajuntament de Barcelona. Com a pare que ha tingut la sort que li admetin el fill –mitjançant un sorteig- en una d'aquestes escoles ho puc veure cada dia. Però el

bloc "d'esquerres" de l'Ajuntament (PSC-PSOE, IC, ERC, Verds) està disposat a imposar els mateixos criteris de "rendibilitat" i retalls que ens sonen de la dreta tradicional. Van privatitzar la cuina, augmenten els nens i nenes per aula, deixen de reconèixer que hi ha nens i nenes que tenen necessitats especials i més atenció... és tot un pla per anar desmantellant un projecte que ha demostrat que funciona ja fa molts anys.

Han continuat les mobilitzacions, ara amb una vaga de dues hores a la setmana i concentracions. Caldria demanar un ampli suport en la defensa de l'Escola Bressol pública i, a la vegada, anar pensant si és que no ens cal una altra esquerra.

Josep Lluís. Pare.

Els treballadors immigrants de Plaça Catalunya seguim sense papers

Som el col·lectiu subsaharià que va estar vivint a la Plaça Catalunya durant mesos, fins que després de moltes mobilitzacions –que van comptar amb el suport de diverses organitzacions–, vam aconseguir que la Delegació del Govern, la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona signessin un acord el mes de novembre. L'acord comprometia les tres institucions a donar una sortida a les nostres reivindicacions: papers, vivenda i treball. Els papers quedaven en mans de Delegació del Govern i serien tramitats a través dels serveis públics de l'Ajuntament (SAIER) –gestionats per CITE, AMiC i ACSAR; el problema de l'habitatge seria resolt temporalment amb l'alberg municipal del carrer Valldonzella; i la Generalitat es comprometia a buscar ofertes de treball. Van declarar públicament que en un parell de mesos tot quedaria resolt (La Vanguardia 11 i 22/11/2000).

Hem esperat molt de temps i encara no tenim els papers. Per aconseguir que es fes cada tràmit hem hagut de tornar-nos a mobilitzar. Fins el 20 d'abril CITE no va entregar tota la documentació a la Delegació del Govern... Després de 5 mesos d'haver començat els tràmits! Tampoc la Generalitat ha aconseguit fins avui el seu compromís d'aconseguir ofertes de treball, per bé que ara promet fer-ho ràpidament. Delegació del Govern diu que necessita més temps, a causa del retard en la recepció de la

documentació.

No podem seguir així. No vam venir fins aquí per voltar pels carrers, sense treballar, ni per viure en un alberg. Volem que se'ns reconeguin els mínims drets per poder treballar i viure en aquest país com qualsevol de vosaltres. Tampoc volem prendre-li la feina a ningú: per això vam recolzar la lluita dels treballadors de Miniwatt el passat 26 d'abril. Per tot això ens hem sindicat – tot i que la llei també ens negui aquest dret – a CGT, i per això estem en aquesta mobilització, com a treballadors aturats, per demanar la solidaritat que ens vau donar quan estàvem a Plaça Catalunya, i que amb ella aconseguim que les administracions compleixin les seves promeses:

**Govern, Generalitat:
compliu les vostres promeses.
Papers i treball!**

*Assemblea d'Immigrants de Plaça Catalunya.
(Reproducció del full del 1er de maig)*

(ve de la pàg. 6)

“Asado” del Primer de Maig

Com cada any, després de la manifestació del primer de Maig de Barcelona vam anar a disfrutar del “asado”, que ja és una tradició en el nostre partit. Però aquest any ha estat molt important per la quantitat i composició dels i les assistents.

A l'arribar vam tenir la sort de que els companys i companyes argentins ja ens havien fet l'“asado”, la qual cosa va permetre que l'ambient càlid que portàvem de les manifestacions continués en el dinar.

Vam ser una cinquantena: hi eren part dels subsaharians de la Plaça Catalunya, també hi havia companys i companyes de Pakistan, Índia i Marroc, a part d'altres simpatitzants –tant de l'espectre sindical com el polític– i els militants de LI. L'ambient va ser cordial, distès i els companys subsaharians van obrir la tarda oferint-nos les seves cançons i balls. A ells es van sumar els argentins –amb un animador no-argentí– amb els tangos, els marroquins amb els seus balls, els pakistanis, tímids, només ens van deixar escoltar uns segons la seva cançó, i una andalusa ens va delectar amb els seus fandangos. Els catalans van contraatacar amb “L'estaca” de Lluís Llach. En fi, l'internacionalisme que defensem cada dia a les lluites, aquest Primer de Maig també va anar de festa.

Bé, companys i companyes, així es va teixint la vida.

Pilar Rubio

Tancades d'immigrants a Barcelona

Tenir o no tenir arrels

El govern tot just ha promès la regularització a 127 immigrants del total de 960 tancats. Mentres, presiona amb uns qüestionaris per a demostrar arrelament que individualitzen i divideixen al moviment, ahora que dilaten les solucions amb una política evident de desgast i aïllament.

La sortida de les tancades

A les assemblees d'immigrants a l'Església del Pi – que reunien a la totalitat de tancats a les esglésies de Barcelona- la raó per a posar fi a les tancades va ser que, amb l'acord, a tots ells el Govern els hi donaria papers. I això perquè, segons es deia, l'acord oferiria algun tipus de documentació –al menys el permís de residència- per a tot aquell arribat a l'Estat abans del 23 de gener –dia en que començà a implementar-se la nova llei d'estrangeria- que demostrés arrelament i que aquest s'havia obtingut amb la tancada. Així doncs, les tancades es van acabar perquè els immigrants van creure que realment el govern reconeixia que la tancada era prova d'arrelament. Per això el fet d'haver estat tancat constava en les alegacions que van fer els advocats -que eren els qui havien negociat amb el govern- per a cadascuna de les sol·licituds de documentació dels immigrants, i es provava amb el certificat de l'església i les proves de tuberculina de Creu Roja durant les tancades.

Tancament és arrelament

Terminològicament, arrelament vol dir fer arrels. Es diria, doncs, que per qui ha aconseguit una mobilització de més de 40.000 persones i 80.000 signatures en suport a la seva documentació; per a qui ha viscut de la solidaritat –material i social- durant més de 40 dies de tancada, i qui s'ha privat de llibertat de moviments a fi de tenir els papers necessaris per a viure amb nosaltres, ha fet arrels, i molt profundes, en aquesta societat. Semblaria que a qui ha acabat a l'hospital durant la vaga de fam, ningú no li qüestionaria la seva voluntat de fer arrels en una terra que, abans de deixar-la, està disposat a que el cobreixi. Però al govern no li sembla així.

A punt d'acabar el termini per a que els companys estiguessin documentats en compliment de l'acord, el govern els diu que han de respondre a un qüestionari per a demostrar l'arrelament i acompanyar-lo de proves, en molts casos impossibles. Tracta així d'individualitzar un arrelament que va ser guanyat col·lectivament: trobant la solidaritat com a resposta a la lluita i la mobilització. Doncs bé, el govern no només no fa cas de la veu del carrer, sinó que juga amb ella: deixa passar el temps fent creure que tot es va resoldre, per ara fer el contrari.

Som innocents fins que es demostra la culpabilitat?

L'altre gran punt negre de l'acompliment –n'hi ha més però menors- són els companys acusats de documents

falsos víctimes de les màfies. En el text escrit es deia que no es documentaria sense resolució judicial; i també que el govern resoldria tots els expedients dels immigrants en 60 dies. A punt de complir-se aquests, supera el miler –tancats i no-els qui no tenen cap resolució judicial. El govern diu que el poder judicial és independent i no pot fer res. Però sí fa: entre les dues opcions -cumplir amb els 60 dies o esperar indefinidament la resolució judicial-, opta per no documentar encara que sap que en cas de posterior sentència de culpabilitat podria retirar tota la documentació. És a dir, en el cas dels immigrants no es compleix la presumpció d'innocència; pitjor encara, es presuposa la culpabilitat de les víctimes. Res no té a veure la tan publicitada persecució a les màfies amb la negativa a documentar immigrants que, en la majoria dels casos van realitzar una vaga de fam de 12 dies per legalitzar la seva situació.

Desencallar la situació

Segons l'últim informe, el govern es compromet –a partir del 12 de maig- a anar donant llistes d'uns 100 companys per regularitzar per setmana. Si això s'acomplís, voldria dir que a 5 de juny, només hauria resolt la meitat dels expedients dels tancats. Si a això afegim la resta d'informacions -qüestionaris i casos judicials- és evident que a més, els que quedin, ho faran de forma individualitzada, absolutament en contra dels arguments pels quals van acabar les tancades.

Desencallar la situació a la qual ens vol portar el govern ha de passar per la més gran unitat del moviment en defensa dels eixos pels quals es va sortir de les tancades, l'enfortiment de l'organització

basada en els immigrants i les decisions democràticament preses en assemblees, la reconstrucció del moviment de solidaritat i una informació exhaustiva a l'opinió pública que permeti tornar a sortir al carrer per arrancar al govern el que ja es va guanyar.

Mª Esther del Alcázar

“El Pla Colòmbia: un pla de guerra generalitzada contra tots els pobles llatinoamericans”

Guillermo Navarro ha estat catedràtic de Ciència Política i Desenvolupament en importants universitats de l'Equador i consultor nacional i internacional del Sistema de Nacions Unides i d'Organismes internacionals de desenvolupament. Recentment ha publicat *Plan Colombia, ABC de una tragedia* i encapçala una campanya internacional de rebuig al pla. Lluita Internacionalista va tenir l'oportunitat d'entrevistar-lo quan va ser convidat per CGT per fer una xerrada en el marc d'aquesta campanya.

Lluita Internacionalista – En què consisteix la seva campanya de rebuig al Pla Colòmbia?

Guillermo Navarro- Em van convidar per anar a Alemanya a les celebracions en honor del Bisbe Romero, en les quals s'havia creat un grup temàtic sobre el Pla Colòmbia. Això ens ha permès avançar en el desenvolupament d'una campanya internacional per difondre el rebuig contra el Pla. La campanya consisteix a fer conferències per intentar combatre la desinformació i obtenir solidaritats. En aquest marc vaig rebre la invitació de CGT per donar xerrades a Madrid i a Barcelona.

LI- En primer lloc, voldríem tractar els aspectes militars del Pla: a què respon el moviment de tropes lligat al Pla?

GN- Aparentment, el principal objectiu és l'eliminació del narcocultiu de la fulla de coca, tot i que és evident que aquesta és només una fase de tot el procés de producció de droga: no es diu res sobre el narcoprocessament, el narcotràfic i el narcoconsum. Sabem que la majoria de drogues sintètiques es produeixen als EUA. També que és allà on es distribueix i se'n consumeix la major part. Així, el Pla no enfronta el problema en el seu conjunt, de manera que és clar que la lluita contra la droga no n'és l'objectiu real.

A curt termini, l'objectiu real del Pla Colòmbia és desallotjar les guerrilles d'una zona molt rica en recursos com el petroli, l'or, el liti o l'urani.

LI –Quins serien aleshores els objectius del Pla a llarg termini?

GN- Sens dubte el que persegueix el Pla Colòmbia és l'ocupació de l'Amazònia. A la gent això li sona a ciència ficció, però cal tenir en compte que es tracta de la major reserva biogenètica del món, la principal font d'aigua dolça i el pulmó del món. Parlo d'un projecte d'ocupació de l'Amazònia a partir de diversos indicis: l'ONU ja ha discutit la possibilitat d'un pla

d'internacionalització de l'Amazònia; Miterrand havia parlat en termes de “sobirania limitada”; Al Gore va mencionar que si els brasilers eren irresponsables per gestionar l'Amazònia, aquesta havia de ser ocupada, fins i tot mitjançant l'ocupació militar. En el mateix sentit apunten els exercicis de desembarcament efectuats per l'exèrcit dels EUA el 1992 a Bolívia i el 1986 i 1988 a l'Equador. D'altra banda, l'alt comandament militar del Brasil ja ha definit com a principal objectiu estratègic l'enfrontament contra els EUA pel control de l'Amazones. A més, en alguns llibres de text nord-americans ja apareix l'Amazones com una zona de control internacional. Colin Powell, Secretari d'Estat nord-americà, va defensar la necessitat d'una regionalització del Pla Colòmbia davant la resistència de Brasil, i amb la Iniciativa andina ja va plantejar l'ocupació de l'Amazònia per tropes internacionals. Igualment, a l'Equador es va plantejar l'ocupació de l'Amazònia per tropes de Nacions Unides.

LI- Quins altres objectius té el Pla?

GN- El Pla Colòmbia persegueix també la derrota de les guerrilles. Les FARC i l'ELN –amb 21.000 i 9.000 combatents respectivament- després d'una llarga lluita, han aconseguit superar les primeres etapes de la lluita guerrillera fins l'actual, en què ha adquirit el caràcter de guerra de posicions, per haver aconseguit el control sobre àmplies zones del territori colombià, no només de forma militar, sinó també institucionalment. L'objectiu militar d'eradicació dels conreus de coca mitjançant fumigacions massives posa al descobert la pretensió d'afeblir la base social de les FARC i l'ELN, a través de l'expulsió massiva dels camperols pobres que ara es dediquen a aquestes activitats. Les fumigacions tenen efectes indiscriminats sobre l'home i el medi i enfonsaran en una pobresa encara major la gran massa de camperols pobres de Putumayo i Caquetá. Per a l'eliminació dels conreus s'han utilitzat Glifosfats (una

arma tòxica) i *Fusarium Oxisporum* (un fong tòxic, classificat com a arma bacteriològica). El primer elimina els conreus de coca, però també els destinats al consum alimentari i a més té efectes sobre la salut de les persones (vista, sistema digestiu i sistema respiratori). El fong afecta també la salut i els conreus, però amb l'agregant que té un caràcter mutant, per la qual cosa genera una resistència per adaptació i pot ser transportat a llarga distància. Amb aquests mètodes, només a Colòmbia podrien ser expulsades 210.000 persones.

LI- En què consisteix la regionalització del Pla Colòmbia?

GN- Actualment, l'estratègia privilegiada pels EUA és la regionalització del conflicte colombià, que contempla la formació d'una força multinacional en la qual participin de forma activa els exèrcits dels països que limiten amb Colòmbia: Equador, Perú, Brasil, Veneçuela i Panamà. Aquesta estratègia ha topat fins ara amb alguns obstacles: Veneçuela va adoptar una política de neutralitat activa davant el Pla Colòmbia; Brasil ha expressat les seves reserves, derivades del seu suport al MERCOSUR- enfrontant-se a l'ALCA nord-americà- i la seva oberta oposició a la internacionalització de l'Amazònia. Per això, els EUA només comptarien amb el suport dels governs de

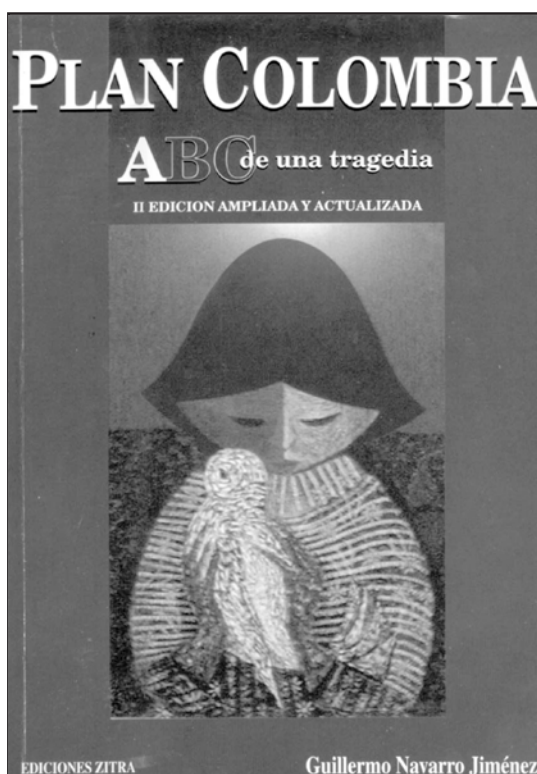
l'Equador, Perú i Panamà. Cal recordar, tanmateix, que Brasil està duent a terme tasques de contenció, informació i tall de línies logístiques de les FARC.

El caràcter limitat de les accions del Brasil i la neutralitat veneçolana afecten de manera important l'estratègia de regionalització del Pla Colòmbia. Per això, l'imperialisme nord-americà ha recorregut a llençar un globus d'assaig sobre la segona estratègia a la qual pot recórrer: la intervenció d'una força multinacional de les Nacions Unides.

LI- Aleshores, hi ha capacitat per desenvolupar una resposta internacionalitzada a la regió contra els plans nord-americans?

GN- És imprescindible que siguem capaços de construir una resposta regional. Però és necessari a més crear una xarxa que permeti desenvolupar la solidaritat internacional. I sobretot és necessària una resposta des del centre de l'imperialisme. És cert que a l'Amèrica Llatina hi ha moviments

socials forts (moviments de tipus popular com a l'Equador: la CONAIE, organitzacions estudiantils, grups de defensa dels drets humans), però l'imperialisme també ho és, de fort. Per això hem dedicat molts esforços a llençar una campanya internacional, que esperem reforçar aquí amb el suport de CGT, que ens ha ofert crear una pàgina web per aconseguir una difusió encara més àmplia.

Pakistan

Alliberats per la solidaritat!

En el LI 18 us parlàvem de l'alliberament de Farooq Tariq (Labour Party Pakistan). Però, als pocs dies, va tornar a ser detingut amb altres dirigents polítics i sindicals pakistanís en els preparatius del 1er de Maig. Com molts dels nostres lectors ens han ajudat a la campanya d'e-mails exigint la seva llibertat, us comuniquem que s'ha aconseguit. Reproduïm el seu comunicat d'agraïment al sortir el company Bhatti, que ens ha arribat a través de la LIT-CI preguntant-vos el feu arribar a tots aquells que es van solidaritzar:

"Benvolguts companys,

Això és per informar-vos amb gran plaer que el President del Labour Party Pakistán, el camarada Shoaib Bhatti ha sigut alliberat a les 3 d'aquesta

matinada de la Presó Central de Karachi. Un jutjat local li va concedir ahir la llibertat sota fiança a pesar de l'oposició de l'advocat del govern. Havia estat detingut el 27 d'abril en una reunió de dirigents de l'ARD (Aliança per la Restauració de la Democràcia) que feia els preparatius pel 1er de Maig.

Tornarà a Lahore el 10 de maig, després de participar en una celebració pel seu alliberament a Karachi.

Aquesta és una gran victòria tant dels companys de Pakistan com de tots aquells que internacionalment han ajudat en la campanya per la seva llibertat.

Moltes gràcies pel vostre esforç.

Fraternalment,

*Farooq Tariq
Lahore, 8 de maig de 2001*

Internacionalitzar les resistències

La conferència sobre desenvolupament del Banc Mundial que tindrà lloc al juny a Barcelona ha generat una campanya de rebuig que s'emmarca en el moviment anti-globalització, que ha pres el protagonisme des de Seattle fins a Praga, Niça, Davos, o Quebec. Es parla de "globalitzar les resistències", és a dir de combatre amb una perspectiva "global" un sistema d'abast mundial, el capitalisme. Sens dubte, només una resposta internacionalista té possibilitats de futur, i el fracàs de les experiències històriques de canvis revolucionaris "en un sol país" així ho demostra. Però, què vol dir exactament la globalització de la resistència? Per nosaltres es tracta bàsicament de donar una dimensió internacional a les lluites quotidianes i d'enfrontar així els plans que se'ns imposen des de cada Estat. És cert que l'FMI i el BM dicten les polítiques econòmiques; però qui les aplica? Són els Estats, amb les privatitzacions (recordem el cas dels treballadors de

s'ocupen de reprimir qualsevol forma de protesta. Per tot això cal donar un contingut sindical i de classe a les mobilitzacions contra el Banc Mundial; construir ponts entre el sindicalisme i els moviments de joves. En aquest sentit, CGT està jugant un paper destacat, com ho va fer a Niça. I cal també des d'aquests moviments pressionar sobre la burocràcia sindical perquè abandoni el pactisme i recuperi el seu caràcter de classe i de lluita.

Cristina Más

Sintel) i el desmantellament dels serveis públics, amb les reformes laborals i la precarització del mercat de treball. Són els qui creen un marc favorable als interessos de l'empresariat i les seves multinacionals, que apliquen els seus plans de forma impune: 250.000 acomiadats al món en el que portem d'any, entre els quals els companys de Miniwatt. I són els Estats qui

El calendari provisional d'activitats és:

17 d'abril, primera acció amb motiu del dia mundial contra els transgènics i per la sobirania alimentària.

En aquestes dates, diverses accions i activitats que s'aniran anunciant.

16 al 21 de juny, accions descentralitzades a nivell local. Com punt fort, el dissabte 16, dia contra la UE com agent de la globalització econòmica.

22 i 23 de juny, Contraconferència.

23 tarde-nit, Gran Verbena alternativa.

24 a migdia, Gran Manifestació festiva, unitària...

25: Jornada unitària d'accions al carrer, emmarcades en la desobediència civil i la no violència.

26 i 27, accions descentralitzades i per grups d'afinitat.

27 tarda, Acte de clausura: Tribunal Popular, recopilació de denúncies i judici al Banc Mundial.

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fer l'ingrés per un any al compte corrent: **La Caixa 2100- 3459-31- 2100220515** (2.000 pessetes si te l'hem d'enviar per correu dins l'Estat espanyol i 2.500 pessetes si l'enviament cal fer-lo fora de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 1500 pessetes i la podeu fer tot posant-se en contacte amb qualsevol militant del grup.

Suscripció a **Lluita Internacionalista**

Nom i cognoms

.....

Adreça

Població..... CP.....

Telèfon Idioma en que vols

rebre **Lluita Internacionalista**.....

Aquí ens trobaràs

Ap. Correu 23036 CP - 08080 de Barcelona

Ap. Correu 206 CP- 17080 de Girona

Ap. Correu 92 CP-28320 de Madrid

e-mail: luchaint@retemail.es

